

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania W. M.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie
o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 28 lipca 2025 r.,
wniosku ubezpieczonego o wyłączenie sędziego,

**oddala wniosek o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego
Jarosława Sobutki od rozpoznania sprawy I USK 312/24.**

UZASADNIENIE

Sędzia Jarosław Sobutka został wyznaczony do rozpoznania na etapie
przedsądu sprawy o sygn. I USK 312/24.

Pełnomocnik skarżącego wnioskiem z 18 czerwca 2025 r. wniósł o
wyłączenie sędziego od rozpoznania sprawy na podstawie art. 49 § 1 k.p.c. w
związku z art. 379 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sędzia Jarosław Sobutka jest sędzią Sądu Najwyższego.

Wyłączenie sędziego od rozpoznania sprawy nie jest dowolne.

Pełnomocnik skarżącego wskazuje na art. 49 § 1 k.p.c. co kłóci się z powołanym jednocześnie art. 379 pkt 4 k.p.c., gdyż art. 49 § 1 k.p.c. ma na uwadze wyłączenie indywidualne, a więc nie z przyczyn ściśle określonych w ustawie, czyli na podstawie art. 48 k.p.c. Do tego przepisu wniosek nie odwołuje się, a powinien, jeśli spełniać ma się powołany we wniosku art. 379 pkt 4 k.p.c., który obejmuje bezwzględną podstawą nieważności i ma na uwadze przypadki wyłączenia sędziego z mocy ustawy - art. 48 k.p.c.

Argumentacja uzasadnienia wniosku zadaje się przyjmować, iż sędzia Jarosław Sobutka miałby być włączony generalnie, tak jak inni sędziowie powołani w określonym czasie do Sądu Najwyższego.

Rzecz jednak w tym, iż procedura nie przewiduje wyłączenia całej grupy sędziów (*en bloc*).

Oceny tej nie zmienia odwołanie się do orzecznictwa, gdy źródłem prawa jest ustawa i tylko na podstawie ustawy i w sytuacjach w niej określonych sędzia może być wyłączony od rozpoznania sprawy. Taka wynika z Konstytucji RP, która stanowi, że ustrój i właściwość sądów oraz postępowanie przed sądami określają ustawy (art. 176 ust. 2). W tym zakresie orzecznictwo, także sądów europejskich, nie wyłącza stosowania prawa polskiego.

Ustawa z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym wprost stanowi, że niedopuszczalne jest ustalanie lub ocena przez Sąd Najwyższy lub inny organ władzy zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości (art. 29 § 3).

Status sędziów Sądu Najwyższego zgodny jest z ustawą i Konstytucją.

Kwestie sporne jakie wystąpiły w tym zakresie rozstrzygnęły orzeczenia polskiego Trybunału Konstytucyjnego, w tym wyroki: z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, z dnia 2 czerwca 2020 r., P 13/19; z dnia 7 października 2021 r., K 3/21; z dnia 24 listopada 2021 r., K 6/21; z dnia 23 stycznia 2022 r., P 10/19; z dnia 10 marca 2022 r., K 7/21.

Uchwała Sądu Najwyższego nie może być sprzeczna z ustawą. Sama w sobie nie jest też źródłem prawa powszechnego i dlatego nie zastępuje ustawy (art. 87 ust. 1, art. 176 ust. 2 Konstytucji RP).

Za właściwe należy przyjąć stanowisko, iż uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, nie wiąże formalnie sędziów Sądu Najwyższego, natomiast zawarte w niej myśli mogą być wykorzystywane w praktyce orzeczniczej w granicach normalnych sposobów wykładni prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2021 r., IV KO 86/21).

Ocena ta nie ulega zmianie w aspekcie wskazanej we wniosku podstawy z art. 49 § 1 k.p.c., jako że i tę sytuację oceniono negatywnie. Kwestia *iudex suspectus* ze względu na zarzuty ustrojowe nie jest nowa. Otóż Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 23 stycznia 2022 r., sygn. P 10/19, orzekł:

1. Art. 49 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2021 r., poz. 1805, z późn. zm.) w zakresie, w jakim za przesłankę mogącą wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie uznaje jakąkolwiek okoliczność odnoszącą się do procedury powoływania tego sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa do pełnienia urzędu, jest niezgodny z:

- a) art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji.

2. Art. 31 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2021 r., poz. 1904) w związku z art. 49 § 1 ustawy z 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego w zakresie, w jakim za przesłankę wyłączenia sędziego z orzekania uznaje okoliczność, że obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym, na podstawie którego rozpoczyna się proces nominacyjny sędziów, stanowi akt wymagający dla swojej ważności podpisu Prezesa Rady Ministrów (kontrasygnaty), a konsekwencją jego braku jest wątpliwość co do bezstronności sędziego powołanego do pełnienia urzędu w procedurze nominacyjnej rozpoczętej takim obwieszczeniem, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 144 ust. 2 oraz art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji.

3. Art. 1 w związku z art. 82 § 1 i art. 86, art. 87, art. 88 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w zakresie, w jakim stanowi normatywną podstawę rozstrzygania przez Sąd Najwyższy o statusie osoby powołanej do

sprawowania urzędu na stanowisku sędziego, w tym sędziego Sądu Najwyższego, i wynikających z tego uprawnień takiego sędziego oraz związanej z tym statusem skuteczności czynności sądu dokonanej z udziałem tej osoby, jest niezgodny z art. 2 w związku z art. 10, art. 144 ust. 3 pkt 17 i art. 183 ust. 1 i 2 Konstytucji.

Wskazać również należy na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 2 czerwca 2020 r., sygn. akt P 13/19, w którym orzeczono, że:

Art. 49 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2019 r., poz. 1460, z późn. zm.) w zakresie, w jakim dopuszcza rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu podniesienia okoliczności wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, jest niezgodny z art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji.

[a.ł.]